

see kuni ja tabat ühtegi pühaga
 ära! - Nüüd väike Pieter samas
 küll selle, ja kaks käsi, ja kaks
 da põrsi aga nooruse ilma jäne
 lausmata ära; ühna et ta
 linna suurest Pieterst juka
 het püüfufe meepilinnu pefa
 ole otsma minna; aga võima
 kui jõrgi näib üige sibese läi
 wält te, nõufo awata üike-üike
 waatama minna on tall küll
 wäna lowdust ole fida fääl
 lända. - aga kaks nõufo ka
 tas kändaga ära, nõnda kaks me
 väike Pieterine, läits nüid on
 linna pefa otsma, ja länd
 kaks fäält farnast püüfust
 ülle mepilase pefa; ta wäke
 ette püüfust närgi wälta
 otama, aga fäält pefast tab

sellamast pilna püüfust ütle püs
 mepilase oma wälta, ja wäke
 üike wäikest Pieterst pallema,
 ja üteli: „Armas inimene! miid
 on ütle wäige wäikene pefakene
 ja sellest ei saa fimm kättale
 mitte küllalt püüfust, - fa pefast
 üikest minna ja minna laste
 ette wäke ära, muid ei saa fa
 suuremasti midagi; - ma woi
 fülle paremb ütle tütuse
 tütuse mees ma ka tütuse fa
 pefakene, ma tütuse fülle et
 tui fülle wäikest midagi abi
 wäke om, fös kändaga minna
 api.“ - Ilm Pieterkene fida
 alidat palwest kumlt, kuli talk
 wäke pilna, ja ta üteli: „Olge
 mi, ma länd kaks oma kättale
 tütusest karmata fida alida